

РЕШЕНИЕ

№ 1758

гр. София, 25.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-Г СЪСТАВ, в публично заседание на шести март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ТатЯ. Димитрова

Членове: РумЯ. М. Найденова
Гюлсевер Сали

при участието на секретаря Алина К. Тодорова
като разгледа докладваното от ТатЯ. Димитрова Въззивно гражданско дело
№ 20231100501915 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. от ГПК.

С Решение № 13784/01.12.2022 год., постановено по гр.д. №5886/2021 год. по описа на СРС, 157 състав са уважени частично предявените иски с правно основание чл.55, ал.1, предл. 3 ЗЗД от „Д.И.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. *****, представлявано от управителя М.З., действащ чрез процесуалния си представител адв. А. Я. от САК, като е ОСЪДЕН ответника Я. К. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. „*****“ действаща чрез процесуалните си представители адв. К. Б. и адв. И.А. от САК, ДА ЗАПЛАТИ на ищеца сумата от 4454, 10 лв. представляваща платено възнаграждение по едностранно прекратен от ответника договор за създаване на филм "Аз и моите жени", сключен на 02.12.2020 г., ведно със законната лихва от 04.08.2021 г. до изплащането на вземането, като искът е ОТХВЪРЛЕН за горницата над 4454, 10 лв. до пълния предявен размер от 6029, 10 лв., като НЕОСНОВАТЕЛЕН; и иск с правно основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД от "Българска национална телевизия", БУЛСТАТ *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. "*****", на основание сумата от 315 лв., представляваща неустойка за неизпълнение на договор за създаване на филм "Аз и моите жени", сключен на 02.12.2020 г., като искът е ОТХВЪРЛЕН за горницата над 315 лв. до пълния предявен размер от 602, 91 лв. като НЕОСНОВАТЕЛЕН. С решението си СРС на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК се е произнесъл и по дължимостта на разносните в исковото производство съразмерно с уважената част от иска.

Решението на СРС е обжалвано от ответника Я. К. Т., чрез процесуалните си представители адв. К. Б. и адв. И.А. от САК, в частта, с която по предявените искове с правно основание по чл. 55, ал. 1, предл. 3 от ЗЗД и чл.92, ал.1 от ЗЗД ответника е осъден да заплати на ищеца гореописаните суми. Ответникът поддържа, че решението на СРС е неправилно, необосновано и постановено при нарушение на материалния закон и съдопроизводствените правила. Счита, че съдът не е преценил правилно събрания по делото доказателствен материал, от където идват и грешните крайни изводи. Необосновано и в противоречие с процесуалните правила, съдът не се е произнесъл в доклада по делото като приема ли или не и на какви основания като доказателство флаш паметта, в която е обективизирана срещата, на която страните са преустановили отношенията помежду си. Прави искане пред въззивната инстанция в тази насока. Въпреки това, обаче, кредитира като достоверни, непротиворечиви и достоверни гласните доказателства, които възпроизвеждат разговорите от въпросната среща. Въвежда и възражение относно последователността на показанията, дадени от разпитаните свидетели. Възразява срещу крайния извод, че договорът е развален, като излага подробни аргументи в тази насока, като и оспорва възприетото от съда относно линията на защита на ответника в първоинстанционното производство. Поддържа заявеното в исковата молба относно неизпълнение на задълженията по договора за изработка от страна на ищите, обусловило необходимостта от прекратяване на договорните отношения помежду им. Въз основа на същите обосновава и че ответника не е упражнил самоволен отказ, а договорът е прекратен по взаимно съгласие. В тази връзка отправя искане до СГС като въззивна инстанция за обезсилване, евентуално за отмяна на първоинстанционното решение в обжалваната част и постановяване на друго, с което исковата претенция да бъде отхвърлена изцяло заедно със законовите последици от това. Претендират се разноси.

В законоустановения срок е подаден отговор на въззивната жалба от ищите „Д.И.“ ЕООД и "Българска национална телевизия", с която въззивната жалба се оспорва като недоказана и необоснована. Поддържат, че правоотношението между страните е прекратено едностранно („с самоволен отказ“) от ответника, в подкрепа на което твърдение препраща към съдържанието на цитирания в решението имейл. Допълнителен аргумент излагат неявяването на снимачната площадка в следващите дни от страна на ответника. Поддържа, че изпълненото от страна на ответника по договора към момента на прекратяване на отношенията е негодно да се използва по – нататък от страна на ищеца, поради което не може да се обоснове наличие на частичен резултат, който да оправдае полученото от нейна страна възнаграждение. Препраща към разпоредбите на закона за допустимост от отказ от страна на изпълнителя по договор за изработка, като счита, че в случая не са били налице изискуемите предпоставки, при които ответника да се откаже от договора. Оспорва да е било налице навременно уведомление за негодността на материала и проекта, респ. че ответника да е изпълнил задължението си и да има възможност да упражни правото на отказ от договора. Поддържа изложеното в исковата молба, досежно претенцията на втория ищец. Оспорва ответника по делото да е доказал необходимостта от предоставяне на безплатна

правна помощ, тъй като не били представени никакви доказателства за затрудненото положение на ответника. Възражава, че изобщо следва да се присъждат разноски за адвокатски хонорар на ответника. Възражава и срещу доказателственото искане да се приобщи по делото флаш паметта. Моли съда да потвърди първоинстанционното решение като правилно и законосъобразно, а въззивната жалба да остави без уважение. Претендира разноски.

Страните не представят нови доказателства и не сочат нови обстоятелства по смисъла на чл. 266 от ГПК.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните и съгласно разпоредбата на чл.235, ал.2 ГПК, намира за установено следното:

Предявени са от ищеца „Д.И.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. *****, представлявано от управителя М.З., действащ чрез процесуалния си представител адв. А. Я. от САК срещу ответника Я. К. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. „*****“ действаща чрез процесуалните си представители адв. К. Б. и адв. И.А. от САК осъдителен иск с правно основание чл. 55, ал. 1, предл. 3 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати сумата 6029, 10 лв. представляваща платено възнаграждение по едностранно прекратен от ответника договор за създаване на филм "Аз и моите жени", сключен на 02.12.2020 г., ведно със законната лихва от 04.08.2021 г. до изплащането на вземането, и от ищеца "Българска национална телевизия", БУЛСТАТ *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. "*****", действащ чрез процесуалния си представител адв. А. Я. от САК срещу ответника Я. К. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. „*****“ действаща чрез процесуалните си представители адв. К. Б. и адв. И.А. от САК осъдителен иск с правно основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД за осъждане на ответника да заплати сумата 602, 91 лв., представляваща неустойка за неизпълнение на договор за създаване на филм "Аз и моите жени", сключен на 02.12.2020 г.

Ищите "Д.И." ООД и "Българска национална телевизия" извеждат съдебно предявените субективни права при твърденията, че между страните – първият ищец, като продуцент, а вторият – като изпълнителен продуцент, и ответника – като режисьор, е сключен на 02.12.2020 г. договор, по силата на който ответникът се е задължил да създаде филм, съгласно изискванията и поръчката на продуцента, срещу възнаграждение в размер на 21000 лв., платимо на пет вноски, съобразно уговорени в чл. 4. 2 от договора етапи на изпълнение. В изпълнение на задължението си по договора изпълнителният продуцент заплатил на ответника сумата от 6029, 10 лв. След извършеното плащане, по време на проведена на 13.05.2021 г. организационна среща във връзка с обсъждане на проблеми със снимачния ден, ответникът заявил, че прекратява участието си в проекта, поради което ищите го уведомили, че считат договора за прекратен. Предвид това, че договорът е едностранно прекратен от страна на ответника последният дължи връщане на платеното възнаграждение в размер на 6029, 10 лв., тъй като извършеното е негодно за използване за последващо създаване на филма. Отделно от това с клаузата на чл. 27 от договора страните

се уговорили, че в случай, че режисьорът не изпълни задълженията си и продуцентът не може да реализира изцяло или отчасти създаването на филма, режисьорът дължи на продуцента БНТ неустойка в размер на уговореното в чл. 4, ал. 1 възнаграждение, а в чл. 26 от договора била уговорена неустойка в размер на 10% от платеното възнаграждение за съответния етап при неизпълнение на задължение на режисьора по договора. Твърди, че ответникът му дължи неустойка в размер на 602, 91 лв., представляваща 10 % от полученото авансово плащане, поради неизпълнение на задълженията си по договора, свързано с неоснователното му прекратяване.

Ответникът Я. К. Т. в срока по чл. 131 от ГПК е подал отговор на исковата молба, с който оспорва предявените иски при възражения, че процесният договор не е развален, а е прекратен на същата дата по взаимно съгласие на страните, поради обективна невъзможност работата да продължи, а ответникът не е имал желание да прекратява договора. Предвид това прекратяването на договора е с действие за напред и не се дължи възстановяване на заплатеното до момента възнаграждение, за първите два етапа, уговорени в чл. 4.1.2., ал. 2, тъй като същото е получено за изпълнение на работата за всеки от тези етапи (подготвителен и режисьорски сценарий). Твърди, че срещата, описана от ищите, е проведена преди започване на снимачния ден и на нея е обсъдена невъзможността за продължаване на работата поради неосъществено съдействие от страна на изпълнителния продуцент. Сочи, че отправеното от ищеца изявление за разваляне на договора по имейл било извършено от лице без представителна власт и при липса на основание за прекратяване на облигационната връзка, тъй като задълженията били изпълнявани точно от ответната страна. Поради точното изпълнение на договорните задължения и твърденията за разваляне на договора, което не позволява кумулиране с исканата неустойка, същата е недължима, а освен това не бил настъпил и фактът, пораждащ нейната дължимост, тъй като филмът е създаден.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259, ал.1 ГПК и е допустима, поради което подлежи на разглеждане по същество.

Отговорът на въззивната жалба също е подаден в срок и е допустим, поради което подлежи на разглеждане по същество.

Съгласно чл. 269 от ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Обжалваното първоинстанционно решение е валидно и допустимо в обжалваната част, а по отношение на неговата правилност съдът намира следното:

Въззивният съд, като има предвид предмета /правата и задълженията/ на сключения между страните договор изработка от 01.12.2020 г., намира, че между страните е възникнало облигационно правоотношение по договор за изработка по смисъла на [чл. 258 и сл. от ЗЗД](#), като ищецът е възложител по него, а ответникът - изпълнител. Договорът за изработка е двустранен, възмезден и консенсуален, от който възникват права и задължения за всяка от страните. По тази причина изпълнението на задължението на едната страна е функционално

обусловено от изпълнението на задължението на другата страна. Съгласно легалната дефиниция на договора в [чл. 258 от ЗЗД](#), с договора за изработка изпълнителят се задължава на свой риск да изработи нещо съгласно поръчката на другата страна, а последната – да плати възнаграждение. Изпълнителят е задължен за доброто качество на изработеното, ако работи със свой материал – [чл. 261, ал. 2 ЗЗД](#). Той дължи на поръчващия един резултат /една завършена работа/. Съгласно [чл. 260, ал. 1 ЗЗД](#) изпълнителят има задължение да предупреди веднага поръчващия, ако даденият му проект или доставените му суровини и материали са неподходящи за правилното изпълнение на работата, и да иска извършване на нужните промени в проекта или доставяне на подходящ материал. Само при това условие изпълнителят може да се откаже от договора – [чл. 260, ал. 1, изр. второ ЗЗД](#). От задължението си по договора да престира на поръчващия резултат, изпълнителят се освобождава само, ако предаде завършена, годна за обикновеното или предвиденото в договора предназначение работа; както и в хипотезите на последваща обективна невъзможност за изпълнение /случайно събитие или непреодолима сила/ – [чл. 267 ЗЗД](#) във вр. с [чл. 81 ЗЗД](#) и [чл. 306 ТЗ](#); [чл. 269 ЗЗД](#); стопанска непоносимост по см. на [чл. 307 ТЗ](#) или в случай на отказ от договора по [чл. 260, ал. 1 ЗЗД](#). Изпълнителят може да претендира възнаграждение в случаите: ако работата бъде приета – [чл. 266, ал. 1](#) във вр. с [чл. 264 ЗЗД](#); при последваща обективна невъзможност за изпълнение, когато част от работата е била изпълнена и може да бъде полезна за поръчващия – [чл. 267, ал. 1 ЗЗД](#); при негодност на материала или на проекта, дадени от поръчващия и изпълнителят своевременно го е предупредил съобр. [чл. 260 ЗЗД](#) - [чл. 267, ал. 2 ЗЗД](#), както и при отказ на възложителя от договора след започване на неговото изпълнение, при наличие на основателни причини /[чл. 268 от ЗЗД](#)/. Възложителят по договора за изработка има следните задължения: да даде на изпълнителя необходимото съдействие /арг. от [чл. 260, 262, ал. 1 ЗЗД](#)/; да приеме изработената съобразно договора работа /[чл. 264 ЗЗД](#)/; да плати уговореното възнаграждение за приетата работа /[чл. 266](#) във вр. с [чл. 264 ЗЗД](#)/. В случай, че изработеното има недостатъци, задължението за заплащане на уговореното възнаграждение не отпада, а се пораждат права в полза на възложителя, които следва да бъдат упражнени по реда на [чл. 265 ЗЗД](#). Тяхното упражняване може да доведе до намаляване размера на възнаграждението или до отлагане изискуемостта на задължението за възнаграждение, а разваляне на договора за изработка е допустимо само, ако недостатъците са толкова съществени, че работата е негодна за нейното договорно или обикновено предназначение.

С оглед специфичния предмет на договора, а именно създаване на сериал, процесният договор може да се определи и като продуцентски договор по смисъла на [чл. 63, ал. 1 ЗАПСП](#). В който случай, всяка от страните по договора по [чл. 63, ал. 1 ЗАПСП](#), дължи характерните за договора престации: авторите дължат предоставяне резултата от творческия си труд по създаване сценария, респ. режисирането и заснемането на филма, но също, с оглед предоставените на продуцента изключителни права за използване на произведението, дължат отрицателната престация, след създаването му да не използват същото по начина, за срока и на територията, уговорени в договора, нито да отстъпват това право на трети лица. Продуцентът дължи организирането и финансирането на филма, както и отрицателната

престация да не използва аудиовизуалното произведение, след създаването му, в разлив със съдържанието на отстъпените му имуществени права, както и да не използва произведението по начин, накърняващ неимуществените права на съавторите. Това поведение продуцентът дължи на съавторите именно на основание сключените с тях договори по [чл. 63, ал. 1 ЗАПСП](#), квалифицирани като първични, спрямо последващо сключваните от него с вторични ползватели ([решение № 92 от 26.03.2021 г. по т. д. № 231/2019 г., Т. К., I Т. О. на ВКС](#)). В който случай, също на законово равнище е предвидена възможността за отказ от договора, аргумент от чл.63, ал.3 от Закон за авторското право и сродните му права, който отказ няма за последица лишаването му от авторски права по отношение на изработеното. Приложено към настоящия случай и при уговорения начин на плащане в договора от 01.12.2020 год. означава, че ответника изпълнител има право на полученото възнаграждение за извършената до момента работа.

Изхождайки от тези принципни постановки, въззивният съд приема следното:

С оглед вида на сключения договор и предвид установеното, съдът намира, че в случая ответникът, в качеството на изпълнител е изпълнил задължението си да уведоми ищеца, в качеството му на възложител, относно недостатъците в предоставения материал, които пречат постигането на резултата, за който са се договорили. Уведомяването, приложено към настоящия случай, обхваща некомпетентността на осигурения персонал и невъзможността му да отговори на нуждите на проекта и да осигури крайния резултат, а именно – създаването на филм с работно заглавие „Аз и моите жени“ с необходимото качество. Нещо повече, ответника, в качеството на изпълнител, обръща внимание и относно проблемни моменти в изготвената календарна програма, хронологичното подреждане на сцените, начина на заснемане и т.н. В този случай за ищеца, в качеството му на възложител, възниква задължението да предприеме необходимите промени, така че да е възможно постигането на крайния резултат, за който са се договорили страните. Веднага след като е установил несъвместимостта, ответника е уведомил ищеца за проблема, което по същество представлява изпълнение на задължението на изпълнителя произтичащо от чл. 260, ал. 1 ЗЗД. Изпълнителят е предупредил своевременно другата страна, че наетият персонал (скриптьор, отговорникът за костюмите, лицата, отговарящи за подредба и организация на локациите и т.н.), няма необходимата подготовка и практически опит за създаване на филмова продукция съобразно уговореното и изискваното от възложителя качество. Отправено е и предложение да съдейства относно намирането на професионалисти, които да бъдат наети на тяхно място.

По отношение на поръчващия, законът е вменил следните задължения: 1. да даде на изпълнителя необходимото съдействие – арг. от [чл. 260, 262, ал. 1 ЗЗД](#); 2. да приеме изработената съобразно договора работа – [чл. 264 ЗЗД](#); 3. да плати уговореното възнаграждение за приетата работа – [чл. 266](#) във вр. с [чл. 264 ЗЗД](#). При отправеното предупреждение е възникнало задължение на възложителя да извърши съответните действия, които съставляват и такива по необходимо съдействие на длъжника. В този случай, съгласно изречение второ на чл. 260, ал. 1 ЗЗД, неосказването на съдействие на

изпълнителя в тази хипотеза е основание изпълнителят да се откаже от договора.

За да достигне до този извод, въззивният съд се запозна и прецени целия доказателствен материал в неговата съвкупност. Събраните гласни доказателства и по – конкретно тези от разпитаните свидетели М. и Б., които въззивният съд кредитира като логични, последователни и непротиворечиви, подкрепят изложените в отговора на исковата молба от ответника – изпълнител твърдения за затруднения в комуникацията и синхронизиране на работата по създаването на филма, предмет на сключения договор за изработка от 01.12.2020 год. Видно от показанията на свидетелите, един от основните проблеми пред продукцията е била организацията и работата на място на осигурените локации, където не са били налице нужната организация (напр. организирана и подредена сцена, съдействие от персонала в заведенията, където се снима и т.н.) и необходимото спокойствие за заснемане на сцена от какъвто и да е филм. Обстоятелствата, поради които това е било така (напр. изгонването един час преди края на осигуреното време, отказа да се спре фоновата музика и т.н.) са ирелевантни, тъй като важен е резултата, а именно, че е възпрепятствана работата на ответника. Единствено показанията на свидетеля В. въвеждат твърдения, че локациите са одобрени от ответника и то не всички, а тези за сцените, които ще се снимат в град Бургас, като за спора това не е от съществено значение. Съображенията на съда за това са, че проблемът е във връзка с работата на място в избраните локации, а именно комуникацията при уреждането и договарянето им, организацията и координирането с намиращия се там персонал, а не толкова със самите локации като място. Именно с избора и одобряване на места за снимките, извършен съвместно с оператора и сценографа, се изчерпва задължението на режисьора по отношение на този етап от подготовката на филма, арг. от чл.10, ал.1 вр. ал.6 от Договор от 01.12.2020 год. Извън обхвата на задълженията му е поведението на лицата, които се намират и отговарят за локациите, осигурени за снимките на съответните сцени. Действително съгласно чл. 10, ал. 9 от Договора от 01.12.2020 год. за ответника са били налице задължения по ръководство и контрол над екипа, отговарящ за продукцията, противно на твърденията в отговора на исковата молба, респ. подадената въззивна жалба, но въпреки това въззивният съд не счита, че е налице неизпълнение на задължение от страна на изпълнителя в тази насока. Напротив, протичането на три снимачни работни дни е достатъчно за изпълнителя да прецени дали осигуреният му екип е способен да се съобразява с дадени указания и да коригира начина си на работа, когато и както е необходимо. Следователно, за да се стигне до отправеното и описано по – нагоре в решението предупреждение към възложителя – ответник, изпълнителят – ответник е предприел действия по изпълнение на задълженията си.

Отделно, разменената между страните по имейл кореспонденция, също е достатъчно подробна, хронологична и последователна, за да е възможен извода за своевременно уведомяване от изпълнителя. Още в началния етап, в който се е намирала подготовката, ответникът, както и операторът М.Б., са изразили съмнения относно предложения календарен план и начин на протичане на снимките. Действително след това е проведена среща чрез онлайн платформа, като по делото не се установява какъв е резултата от

провеждането ѝ и какви договорености са се постигнали между страните в тази насока. Също така, ищецът – възложител не успява да докаже твърденията в исковата си молба, респ. в отговора на въззивната жалба, които твърди да се подкрепят и от показанията на свидетеля В., че е изпълнил част от изискванията на ответника – изпълнител, като дори да е налице някакво частично изпълнение, след като същото не е допринесло за подобряване обстоятелствата и обстановката, при които работи възложителя, същото няма значение за изхода на спора.

Относно възражението на въззиваемите относно негодността за по – нататъшна употреба на изработеното и изпълнено досега по договора от страна на ответника – изпълнител, въззивният съд намира следното. Видно от представените писмени и събраните гласни доказателства, ответникът – въззивник е извършил значителна по обем работа, съобразно всеки един от етапите, предвидени по договор. Установява се, че в изпълнение на задължението си по чл.10, ал.2 от Договора от 01.12.2020 год., подкрепено от имейл кореспонденцията и показанията на свидетеля М., въззивникът е избрал и предложил актьорски състав, като от тълкуването на текста, вменияващ ѝ това задължение, става ясно, че именно с предложението се изчерпват нейните задължения. Окончателното решение следва да е на продуцента, спрямо когото е и задължението по цитираната разпоредба. Същото се подкрепя и от обстоятелството, че в предложението и окончателно избрания актьорски състав присъстват както предложени от страна на въззивника имена, така и избрани впоследствие. В срок изпълнителя – ответник е изпълнил задължението си и за представяне на режисьорски сценарий, по съдържанието на който страните са постигнали окончателно съгласие. Предвид изложеното, възражението, че смЯ.та в актьорския състав и то доказано по отношение на един актьор – А.А. е достатъчно да обоснове изцяло негодност на свършената работа е неоснователно. СмЯ.та на режисьора също не е достатъчно да обоснове това, доколкото по делото не се доказва от страна на ищците, тази смЯ. да е наложила написване, създаване и използване на изцяло нов режисьорски сценарий и промЯ. цялостната концепция на сериала. Възражението на въззиваемите в тази насока е неоснователно, доколкото не се доказва по делото сериалът да е осъществен при използване на различна концепция, респ. при използване на различна от изготвената и представената от ответника – изпълнител режисурна книга.

Правото да се направи отказ от договора се упражнява чрез едностранно адресирано волеизявление. С оглед възприетата у нас теория на получаването на волеизявленията, то трябва да е достигнало до своя адресат. Това може да стане по най-различен начин, а с оглед развитието на технологиите трудно биха могли да се обхванат всички възможности, като например писмо, нотариална покана, електронно имейл съобщение (арг. чл. 3, ал. 2 ЗЕДЕП), факс съобщение и т.н. Както вече бе изяснено, за волеизявлението, с което се упражнява преобразуващото право на отказ, законодателят не е предвидил изрично форма, поради което то е неформално – арг. чл. 44 ЗЗД, поради което може да бъде направено и в проста устна форма, включително и по телефона. В процесния случай, правото е упражнено посредством имейл от 13.05.2021 год., който е цитиран в представената по делото докладна

записка от Я.Т. до М.Г., директор на ТВ – филмопроизводство „Екран“ и не е оспорен от страна на ишците – въззиваеми, тъй като и самите те се позовават на същия. Предвид изложеното, както и че е извършен при наличие на законните предпоставки на чл.260, ал.1, изр.2 ЗЗД, следва изводът, че отказът е валидно извършен и е породил свързаните с него правни последици, а именно – прекратяване на облигационното правоотношение за в бъдеще и реализирането на гражданската отговорност на неизправната страна, като по делото се установи, че не е въззивникът.

Предвид гореизложеното, възраженията, направени от въззивника са основателни.

По иска с правно основание чл.92, ал.1 от ЗЗД.

По приложението на [чл. 92, ал. 1 ЗЗД](#) е налице постоянна практика на ВКС, според която неустойката се дължи само за неизпълнение на задълженията, за които е уговорена. (решение [по т. д. № 1090/11 г. на II т. о.](#), решение [по т. д. № 377/11 г. на II т. о.](#), решение [по т. д. № 714/08 г. на II т. о.](#), решение [по т. д. № 959/12 г. на II т. о.](#) ВКС и др.). В настоящия случай, съгласно чл.27 на Договора от 01.12.2020 год., същата е уговорено да се дължи при последвала невъзможност продуцента, респ. въззиваемия в качеството му на възложител, да реализира изцяло или отчасти филма, която невъзможност е обвързана с виновно неизпълнение на задължения от страна на въззивника, в качеството му на изпълнител. След като страните са въвели изискването неизпълнението да се дължи на неизпълнение от другата страна, в случая въззивника – изпълнител, се налага извода, че уговорената между страните неустойка за неизпълнение на поети от последния задължения не се дължи, ако възложителят, който претендира заплащането ѝ, е неизправна страна поради това, че не е изпълнил или не е бил готов да изпълни насрещните си задължения по договора. Предвид възприетото по отношение на иска по чл.55, ал.1, предл. 3 ЗЗД, а именно, че договорът е прекратен с отказ от страна на изпълнителя, породен от неизпълнение задълженията на възложителя по сключения договор за поръчка, изразяващо се в неосказване на необходимото съдействие спрямо изпълнителя, когато същото изрично е поискано, следва извод за недължимост и на така уговорената съобразно договора неустойка. Изводът на решаващия съд в тази насока е съобразен както с материалния закон, така и с формираната съдебна практика. В съответствие с основния правен принцип, че никой не може да черпи права от собственото си противоправно поведение, възложителят не би могъл да претендира неустойка за договорно неизпълнение от длъжника, ако самият той не е изпълнил или не е имал готовност да изпълни насрещните си задължения така, както изисква законът, предвид нормата на [чл. 63 ЗЗД](#) - точно, добросъвестно и с грижата на добър стопанин.

По възражението за недължимост на разноски за адвокатско възнаграждение на ответника.

Клаузата, на която се основава предоставената безвъзмездна правна помощ по отношение на ответника – въззивник е чл.38, ал.1, т.3, предл. 2 от Закон за адвокатурата, а именно възможността същата да се предоставя на лице, което е близък на упълномощения по делото процесуален представител. В такъв случай няма изискване за представяне на доказателства относно връзката между лицата, респ. доказване на отношенията на близост

между представител и представляван. Следователно, след като въззивникът – ответник е представил по делото валидно сключено пълномощно, подписан и от двете страни договор за правна защита и съдействие и списък с разноси по реда на чл.80 от ГПК не може да се обоснове извод, че адвокатско възнаграждение не се дължи.

Поради изложените мотиви и предвид разминаване на крайните изводи на двете инстанции, настоящия състав намира, че решението, постановено от СРС е неправилно и незаконосъобразно и следва да бъде отменено.

По разноските:

С оглед изхода на спора на въззиваемата Я. К. Т. следва да се присъдят направените в хода на делото разноси. В случая приложима е разпоредбата на чл.7, ал.2, т.2 от Наредба №1/09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, при която при материален интерес от 1 000 до 10 000 лева, възнаграждението се изчислява 400 лева + 10 % за горницата над 1 000 лева. При цена на иска 6 632,01 лева, адвокатското възнаграждение възлиза в размер на 963,20 лева.

По изложените мотиви, Софийският градски съд.

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 13784/01.12.2022 год., постановено по гр.д. №5886/2021 год. по описа на СРС, 157 състав в частта, с която са уважени частично предявените иски с правно основание чл.55, ал.1, предл. 3 ЗЗД от „Д.И.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. *****, представлявано от управителя М.З., действащ чрез процесуалния си представител адв. А. Я. от САК, като е ОСЪДЕН ответника Я. К. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. „*****“ действаща чрез процесуалните си представители адв. К. Б. и адв. И.А. от САК, ДА ЗАПЛАТИ на ищеца сумата от 4454, 10 лв. представляваща платено възнаграждение по едностранно прекратен от ответника договор за създаване на филм "Аз и моите жени", сключен на 02.12.2020 г., ведно със законната лихва от 04.08.2021 г. до изплащането на вземането; и иск с правно основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД от "Българска национална телевизия", БУЛСТАТ *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. "*****", за сумата от 315 лв., представляваща неустойка за неизпълнение на договор за създаване на филм "Аз и моите жени", сключен на 02.12.2020 г.,

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 13784/01.12.2022 год., постановено по гр.д. №5886/2021 год. по описа на СРС, 157 състав в частта, с която са ОТХВЪРЛЕНИ: предявеният от „Д.И.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. *****, представлявано от управителя М.З., действащ чрез процесуалния си представител адв. А. Я. от САК срещу Я. К. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. „*****“ действаща чрез процесуалните си представители адв. К. Б. и адв. И.А. от САК иск с правно основание чл.55, ал.1, предл. 3 ЗЗД за горницата над 4454, 10 лв. до пълния предявен размер от 6029, 10 лв.; и предявеният от Българска национална телевизия", БУЛСТАТ *****,

със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. "*****" иск с правно основание чл. 92, ал. 1 ЗЗД за горницата над 315 лв. до пълния предявен размер от 602, 91 лв.

ОСЪЖДА „Д.И.“ ЕООД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. *****, представлявано от управителя М.З., действащ чрез процесуалния си представител адв. А. Я. от САК да заплати на Я. К. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. „*****“ действаща чрез процесуалните си представители адв. К. Б. и адв. И.А. от САК, сумата от 481,60 лева, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, представляваща направени разноски във въззивното производство за адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА "Българска национална телевизия", БУЛСТАТ *****, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. "*****", действащ чрез процесуалния си представител адв. А. Я. от САК да заплати на Я. К. Т., ЕГН *****, с постоянен адрес: гр. София, ж.к. „*****“ действаща чрез процесуалните си представители адв. К. Б. и адв. И.А. от САК, сумата от 481,60 лева, на основание чл. 78, ал.3 от ГПК, представляваща направени разноски във въззивното производство за адвокатско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред ВКС в едномесечен срок от получаване на съобщението.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____